

LYNN MESSINA

MURHA

PAREMMISSA
PIIREISSÄ

BEATRICE HYDE-CLARE RATKAISEE
OSA 1

SUOMENTANUT NELLI HIETALA

AULA & CO

Englanninkielinen alkuteos *A Brazen Curiosity*

© 2018 by Lynn Messina

ISBN 978-952-364-347-5

© Kustannusosakeyhtiö Aula & Co, 2023

Kansi: Noora Karlsson

Paino: Tallinna Raamatutrükikoda

Kustannusosakeyhtiö Aula & Co

Eerikinkatu 36 00180 Helsinki

aulakustannus.fi

*Joycelle, ilman huolellista kustannustoimittamistasi
olisin nolannut itseni lukuisia kertoja.
(Tumbridge Wells!)*

Ensimmäinen luku

Koko päivällisen ajan neiti Beatrice Hyde-Clare kuvitteli nakkalevansa ruokaa Kesgraven herttuan, Damien Matlockin, ylle. Ammukset vaihtuivat ruokalajista toiseen – kalakakkusia oliivitahnalla, täytettyjä tomaatteja, vasikanpaistia, uppomunia, lohifileitä, marenkia hedelmäsäilykkeillä – mutta miellelyhtymä säilyi. Herttuan korjatessa heidän isäntäntä lordi Skeffingtonin lausuntoa siitä, montako alusta Nelsonilla olikaan ollut komennessaan Niilin taistelussa, Bea kuvitteli paiskaavansa kokonaisen lautasellisen etanoita *à la tartare* miehen päähän. Ajatus herttuasta ravistelemassa persiljaa kultaisilta kiharoiltaan huvitti häntä suuresti. Bea tukahdutti virnistyksen kuvitellessaan, miten leivänmurut takertuisivat miehen jyrkävään, kulmikkaaseen leukaan.

Kaikki herttuassa oli ankaraa: sekä leveät hartiat, jotka olivat huolellisesti leikatussa puvussa silmiinpistävän edukseen, että mielipiteet, jotka herttua esitti usein ivallisen tuhahtuksen kera, jota hän ei edes vaivautunut peittelemään. Kuka tahansa olisi epäilemättä vain tuijottanut miestä. Lähes sadanyhdeksänkymmenen sentin mittaisena tämä oli näyttävä. Hän katseli

seuralaisiaan korkeuksistaan tylsistyneen välinpitämättömänä kuin tarkastelisi poikkeuksellisen epäkiinnostavaa muurahaisyhdyskuntaa.

Herttuan asenne ei ollut yllättävä, kun otti huomioon, miten seurapiirit pökkuroivat häntä. Hänen kaltaisensa miehen – komea olemus, korkea status, poikkeuksellisen paksu lompakko – annettiin tunkeutua minne tahansa. Jos herttua olisi päättänyt iskeä illan isäntää miekalla, lordi olisi pikaisesti pyytänyt mieheltä anteeksi, että tämä joutui likaamaan miekkansa terän.

Bea ei totisesti ollut tavannut yhtä sietämätöntä olentoa koko elämänsä aikana. Vain muutama miehen läheisyydessä vietetty minuutti oli saanut hänet tuntemaan kiihkeää vastenmielisyyttä tätä kohtaan, ja nyt, neljäkymmentäkahdeksan tuntia myöhemmin, Bea joutui keräämään kaiken tahdonvoimansa, ettei olisi singonnut lusikallista sitruunasorbettia tämän suuntaan.

Kokemus oli epätavallinen. Jos joku, niin Beatrice Hyde-Clare oli pidättyväinen nuori nainen, jonka tunteet eivät juuri eksyneet sopivaisuuden rajojen tuolle puolen. Hän oli joutunut kohtaamaan vanhempiensa kuoleman hyvin nuorena. Hän arvosti tättään ja setäänsä, jotka olivat ottaneet hänet huoltaakseen ja kohtelivat häntä elleivät ystävällisesti, niin ainakin anteliaasti. Hän kunnioitti serkkujaan, joiden nuoruutta ja innokkuutta hän pyrki hillitsemään iän ja kokemuksen tuomalla harkintakyvyllä. Hän ei ollut koskaan inhonnut ketään ensi silmäyksellä. Ei edes neiti Otleya, klassista englantilaista kaunotarta – vaalea iho, ruusuiset posket, nyrpeät huulet ja vaaleansiniset, tummien ripsien ympäröimät silmät – joka oli ilmaantunut piirustushuoneeseen kaksi päivää aikaisemmin kuten kuningatar tervehtimään alaisiaan. Kun neiti Otley, nuori nainen, joka kuului olevan merkittävän omaisuuden perijätär, kommentoi terävästi

kahdenkymmenenkuuden vuoden kypsään ikään ehtineen Bean naimattomuutta, hänen uhrinsa vain hymyili lämpimästi ja kehu i neidin pään päällä keikkuvaa asustetta. Tuo korkeuksiin kurottava silkkipäälysteinen ja höyhenin koristeltu modistien taidonnäyte oli niin kertakaikkisen suureellinen, ettei sitä voinut edes kutsua hatuksi. Bean omaan hattukokoelmaan kuului ainostaan käytännöllisiä hilikkoja. Hän ihmetteli ääneen, oliko saarelle mahtanut jäädä ainoatakaan strutsia, jolla yhä oli höyhenpeite.

Ylenpalttisesta kohteliaisuudesta ilahtunut neiti Otley vakuutti hänelle, ettei ollut.

Flora tunki vetoa tämäntapaiseen tuhlailuun. Hän ilmoitti samantien olevansa halukas ryhtymään neiti Otley'n palvelijaksi, joka noutaisi ja kantaisi tämän puolesta kaiken, mitä neiti vain toivoi.

Bea ei ollut yllättynyt. Hänen serkkunsa oli yhdeksäntoista vanha, ja varakkuudesta ja itsevarmuudesta kielivät elkeet tekivät häneen oikopäätä vaikutuksen. Floran kaksi vuotta vanhempi ja viisaampi veli piti sisarensa äkillistä halua omistautua neiti Otleylle naurettavana. Hän kommentoi sisarensa nöyristelyä terävästi, mikä sai tämän puolustuskannalle.

Kun kaksikko oli alkanut nahistella, Bea oli ajatellut, että viikosta Skeffingtonin maaseutukartanossa oli toden totta tulossa ihastuttava: Flora hännystelemässä, Russell ilkkumassa ja Kesgrave pöyhkeilemässä.

Kun hän oli suostunut lähtemään tätinsä mukaan tämän vanhan koulukaverin järjestämään tapaamiseen Englannin järvisseudulle, hän oli odottanut rauhallista viikkoa. Viikkoa, joka koostuisi lähinnä lukemisesta ja pitkistä kävelyistä maaseudulla syyskuun puolivälin viilenevässä säässä. Bea oli toki tietoinen serkkujensa mieltymyksestä kinasteluun, mutta hän oli olettanut,

että Russell olisi liian kiireinen kalastuksen ja ampumisen parissa ehtiäkseen piikitellä Floraa.

Vaikka Bean järkeily oli kertakaikkisen moitteetonta, hän ei ollut osannut ottaa huomioon sitä mahdollisuutta, että sää pysyisi sateisena kokonaiset kolme päivää. Jos hän olisi tajunnut olevansa epäedullisen sään armoilla, hän olisi kieltäytynyt vierailukutsusta kohteliaasti kuten setänsä, joka oli jäänyt kotiin ennalta sovittuihin velvoitteisiinsa vedoten.

Oikeudenmukaisuuden nimissä on sanottava, että Lakeview Hall oli erittäin viihtyisä. Se edusti arkkitehtuuriltaan runsasta renessanssiaikaista tyyliä, johon kuuluivat hienostuneet pylväiköt. Bea oli nauttinut kartanokierroksen loisteliaista puitteista melkein yhtä paljon kuin lady Skeffingtonin viihdyttävistä, huoneita koskevista tarinoista. Vieraanvaraisempaa isäntää ja emäntää ei olisi voinut toivoa. Hänen ylhäisyytensä, lordi Skeffington, oli miellyttävä, viisikymmentäviisivuotias mies, jonka vaikuttava pituus ja pelottavan mustat kulmakarvat olivat ristiriidassa hänen ystävällisyytensä kanssa. Lady Skeffington puolestaan – vain muutaman tuuman miestänsä lyhyempänä ja musertavan itsevarmana – osoittautui viehättävän itseironiseksi ja poikkeuksellisen anteliaaksi sekä oman aikansa että kotinsa suhteen.

Nämä miellyttävät seikat eivät kuitenkaan onnistuneet täysin korvaamaan sitä, että sää vaikutti tekevän pilkkaa vieraista. Ilta-päivällä taivas oli selkiintynyt juuri sen verran, että herrat olivat ehtineet kerätä varusteensa, saapua järvelle, heittää siimensa ja pyydystää yhden ainoan kalan. Sitten taivas oli vetäytynyt uudelleen pilveen ja sade oli alkanut jälleen ryöpytä. Päivän ainoa saalis kuului Kesgravelle. Vaikutti siltä, että jopa luontoäiti oli mukana juonessa, jonka tarkoitus oli vahvistaa herttuan itsestään antamaa vaikutelmaa. Se ärsytti Beaa suuresti.

Jos Bea olisi kieltäytynyt osallistumasta tilaisuuteen, sillä olisi tuskin ollut suurempaa merkitystä Vera-tädille. Tämän terävä leuka, vino nenä ja pilvenharmaat silmät loivat hänen kasvoilleen alituisen tyytymättömän ilmeen. Kuten kuka tahansa köyhä sukulainen, Bea meni, minne ohjattiin ja teki, kuten sanottiin. Jos hän kaipasi vapautta ja itsenäisyyttä, hän sai pärjätä maailmassa niin kuin itse parhaiten taisi. Hänen tätinsä ja setänsä olivat luonnollisesti kiintyneitä häneen, siinä määrin kuin perheside velvoitti, mutta he eivät missään tapauksessa sietäisi erillisestä asuinpaikasta koituvia kustannuksia, eikä Bea missään tapauksessa odottaisi heiltä sellaista. Hänen ikäisensä naimaton nainen oli kiistatta epäonnistunut eikä ansainnut tulla palkitukseksi enempää mukavilla oloilla kuin rauhallakaan. Päinvastoin, hänen velvollisuutensa oli yrittää parantaa tilannetta tarjoutumalla mukisematta tätinsä seuralaiseksi ja serkkujensa lastenhoitajaksi.

Kumpikaan vaihtoehtoista ei tuntunut houkuttelevalta. Masentavan tulevaisuuden uhka ei kuitenkaan ollut niin suuri, että Bea olisi kyennyt ravistamaan itsensä irti rampauttavasta ujoudesta, joka oli tehnyt hänen ensimmäisestä seurapiirisongistaan varsinaisen katastrofin. Kuten kuka tahansa hiljattain koulusta valmistunut neito, hän oli odottanut seuraapiiridebyyttiään hermostuksen ja jännityksen sekaisin tuntein. Hänellä ei ollut ulkomuotoaan koskevia harhaluuloja – tavalliset piirteet, tylsät hiukset, hoikka vartalo ja niin epätavallisen teräväkärkiset olkapäät, että hänen tätinsä vitsaili niiden sopivan miekkailuun – yhtä kaikki, Bea kuitenkin uskoi, että pisamat antoivat hänen muutoin tavallisille kasvoilleen ripauksen houkuttelevaa oikullisuutta.

Kuinka väärässä hän olikaan ollut!

Häneltä oli kestänyt vain muutamia viikkoja tajuta, että hänen viehättävät pisamansa olivat yhtä tylsiä kuin kaikki muukin hänessä.

Kyllä, tylsiä.

Tylsä oli sana, jota hänestä useimmiten käytettiin hänen ensimmäisen sesonkinsa aikana. Ensimmäisenä sen mutisi neiti Brougham, salakavala perijätär, jonka turhamaisuus vaati uhrauksia. Pian sen jälkeen luonnehdinta omaksuttiin yleiseen käyttöön. Bea oli alistunut ujouteensa. Hän oli muuttunut tuppisuuksi, eikä hän ollut pystynyt puhumaan sanaakaan ilman nöyryyttävää änkytystä. Oli yhdentekevää, millaista vastausta häneltä odotettiin. Hyväntahtoiset huomiot hämmensivät häntä aivan yhtä paljon kuin nokkela piikittelykin.

Vielä nykyisinkin, vuosia myöhemmin, hän oli häkeltynyt tajutessaan miten mielenkiinnottomana häntä pidettiin. Omasta mielestään hän oli melko kiinnostava: nokkela, päättäväinen ja taitava. Ero mielikuvien ja todellisuuden välillä oli valtava. Jos hänellä olisi ollut tippaakaan taistelutahtoa jäljellä, hän olisi protestoinut sitä vastaan, miten helposti hän mukautui itseensä kohdistuviin odotuksiin. Omansa mukaan luettuna. Surullista kyllä, hän oli jo kauan sitten käyttänyt loppuun kaiken vanhemmiltaan perimänsä jääräpäisyyden. Sen vuoksi hän istui nyt lady Skeffingtonin elegantissa ruokailuhuoneessa mulkoillen terävästi koppavaa Kesgraven herttuaa ja kuvitteli, miten kahvivanukas *à la religieuse* valuisi pitkin tämän komeita kasvoja.

Bea arveli, ettei ollut ainoa, joka toivoi olevansa jossakin muualla. Lordi Skeffingtonin poika Andrew, joka oli perinyt isänsä villit kulmat ja äitinsä lempeän vihreät silmät – puoleensavetävä mutta hämmentävä yhdistelmä – oli naputellut sormillaan pöytää kutakuinkin siitä hetkestä, kun he olivat istuneet alas. Hän

vaikutti laskevan sekunteja siihen, että voisi poistua huoneesta. Nuoren miehen ystävä Amersham, jaarli, jonka pehmeät piirteet ja hermostunut olemus kielivät mukautuvasta luonteesta, oli myös malttamaton lähtemään. Tämä tosin ilmaisi kärsimättömyytensä hienovaraisemmin vilkaisemalla silloin tällöin ovelle.

Lordi Skeffington ja hänen puolisonsa sitä vastoin olivat ilahtuneita tapahtumien saamasta käänteestä. He kehuskelivat mieluusti omalla vieraanvaraisuudellaan, ja sade tarjosi siihen yhä uusia mahdollisuuksia. Sinä iltapäivänä he olivat opettaneet seurueelle uuden, lordin itse kehittämän korttipelin, joka perustui löyhästi baccaratiin. He olivat myös ehdottaneet, että joukkio esittäisi lady Skeffingtonin kirjoittaman näytelmän.

Beatrice oli irvistänyt itsekseen ajatukselle amatööriesityksestä, jonka rooleissa nähtäisiin seurueen vieraat. Flora ja Russell olisivat hyödyttömiä. Heidän äänensä vaimenivat ja sanansa kangertelivat aina, kun he yrittivät valehdella. Sen sijaan heidän äitinsä, joka oli parempi asioiden hämärtämisessä ja puolitotuuk-sissa, tirskahteli vaivaantuneesti aina, jos joku herrasmies osoitti hänelle huomiota. Ihastuttava neiti Otley vaikutti juuri riittävän dramaattiselta tällaiseen esitykseen, mutta Beatrice epäili hänen olevan liian mieltynyt itseensä, jotta välittäisi esiintyä jonakuna toisena. Hänen vanhempansa tuskin suostuisivat osallistumaan. Ainoa syy, jonka vuoksi rouva Otley ylipäättään oli paikalla, oli halu luoda side Skeffingtonien perheeseen. Hänen puolisonsa oli nyrpeäkasvoinen, kirkkaisiin väreihin mieltynyt herrasmies, jolla oli tänään yllään smaragdinvihreä liivi. Herra Otley oli menestynyt liikemies. Hän oli tehnyt mittavan omaisuuden maustekau-palla, mutta hän oli vaimonsa tavoin paikalla vain yhdestä syystä. Jos he viettäisivät vetisellä maaseudulla seuraavat kymmenen kuukautta, Skeffingtonien perillinen kosisi heidän tytärtään.

Beatrice ei osannut arvioida nuoren herra Skeffingtonin tai tämän ystävän näyttelijäntaitoja. Tuntui kuitenkin mahdottomalta ajatukselta, että kumpikaan herroista suostuisi mukaan. Aikaisemmin sinä iltapäivänä miehet olivat pitäneet silkkana hölynpölynä ehdotusta, että he olisivat pelanneet yhdessä yksinkertaistetun version baccaratista. Sen sijaan he olivat järjestäneet oman pelin käytävän toisella puolella työhuoneessa, salonkia vastapäätä. Erätauon aikana heidän joukkoonsa oli liittynyt lordin serkku Michael Barrington, Nuneatonin varakreivi. Mies oli keikari, jolla oli erinomainen maku ja joka oli jalostanut ilmeettömyytensä niin pitkälle, ettei Bea osannut sanoa, tiesikö tämä lainkaan olevansa Englannin järvisuudella. Virheettömine kampauksineen, korkealla töröttävine kauluksineen ja satiini-polvihousuineen mies vaikutti eksyneeltä. Varakreiviä odottaisi erittäin epämiellyttävä yllätys, kun tämä viimein tajuaisi olevansa syvällä Cumbrian erämaassa ja että kaiken lisäksi hänen odotettiin osallistuvan jonkinlaiseen esitykseen.

Jaossa olevien roolien tulkitsijaksi jäi siis ainoastaan Kesgraven herttua. Näyttelemineen oli kuitenkin selvästi tämän arvon alapuolella. Todellakin, herttuan kaikenlaista ponnistelua kohtaan tuntuma ylenkatse oli niin helppo huomata, että Beatricen oli suorastaan pakko kannattaa näytelmäprojektia vain nähdäkseen miehen kärsivän. Hän oli varma, että tämä suoriutuisi roolistaan kammottavan huonosti. Beatricea myös ilahdutti mahdollisuus, että koko seurue päätyisi heittelemään miestä mädillä tomaateilla.

Bea oli niin keskittynyt kuvittelemaan, miten hapan tomaattimehu noruisi herttuan silmiin, että hän huomasi aterian päättyneen vasta kun muut seurueen naiset nousivat seisomaan.

Lakeview Hallin piirustushuone oli yhtä runsaasti koristeltu kuin ruokailuhuonekin. Lady Skeffington vastaanotti kohteliai-